

2 MÓZES

16-18. FEJEZET

Azután útnak indultak Élímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból.

És zúgolódní kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában.

Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?

Ez a vád minden alapot nélkülözött, de az emberek gyakran igen kegyetlenek tudnak lenni, főleg, ha éhesek. Ezek az emberek is éhesek voltak, és hamar elfelejtették az egyiptomi nyomorúságot és szolgásgot. Ugyanez történik gyakran azzal az emberrel is, aki a bűn és a világ fogságából kezd kifele menni, és az otthagytott dolgok mindig szebbnek tőnnek most, mint akkor, amikor benne volt.

Hajlamosak vagyunk elfelejteni a bűn ürességét és a bűn fogságának nyomorát, fájdalmát és szenvedését, és csak a tele hasunkra emlékezünk. Az izraeliek is erre emlékeztek, és ezért mondták, hogy jobb lett volna tele hassal meghalni ott, mint éhenhalni itt a pusztában.

De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.

Ekkor azt mondta Mózes és Áron Izráel fiainak: Ma este megtudjátok, hogy az ÚR hozott ki benneteket Egyiptom országából.

Reggel pedig meglátjátok az ÚR dicsőséget, mert meghallotta, hogy zúgolódtok az ÚR ellen. Mik vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok?

Az emberek Mózes és Áron ellen zúgolódtak, de őket azt mondták, hogy nem ellenünk, hanem Isten ellen zúgolódtok, mert Isten hozott titeket erre a helyre, nem mi. Nekünk is fontos lenne meglátni ezt az igazságot, amikor hajlamosak vagyunk panaszkodni az életünk körülményei ellen. Ki juttatott ide engem? Minden panaszom valójában Isten ellen szól, mert Isten juttatott engem ide, kivéve, ha engedetlen voltam vele szemben, és Isten ellen panaszkodni igen súlyos dolog.

Még ezt is mondta Mózes: Majd ad az ÚR ennetek este húst, reggel pedig kenyeret jóllakásig, mert meghallotta zúgolódásotokat, ahogyan zúgolódtatok ellene. Mik vagyunk mi? Nem ellenünk zúgolódtok ti, hanem az ÚR ellen!

Áronnak pedig azt mondta Mózes: Mondd meg Izráel fiai egész közösségének: Járuljatok az ÚR elé, mert meghallotta zúgolódásotokat!

Amikor azután Áron Izráel egész közösségéhez beszélt, és a pusztá felé fordultak, az ÚR dicsősége megjelent a felhőben.

Bámulatos látvány lehetett, hogy abban a felhőben, amely vezette őket, hirtelen megjelent az Úr dicsősége. Nem tudjuk, hogy hogyan, miképpen jelent meg az Úr dicsősége, de bizonyára igen látványos megmutatkozás volt. Nemsokára ismét megláthatjuk mi is az Úr dicsőségét a felhőkben, amikor Jézus eljön teljes dicsőségben a felhőkön.

Azután így szólt Mózeshez az ÚR:

Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: Estére húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek. Így történt, hogy még azon az estén fűrjek szálltak oda, és ellepték a táborát. Reggel pedig harmat hullott a táborra körös-körüli.

Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát, mintha apró dara lett volna a földön.

Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledeliül.

Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjétek, ahányan egy sátorban vagytok!

Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet.

Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni.

Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra.

De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes.

Az emberek nem hallgattak Mózesre, és nem állták ki az Isten által állítot tesztet.

Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, megolvadt.

A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek.

Ő azt felelte nekik: Ez az, amiről az ÚR beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az ÚR szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra.

A hatodik napon megtarthatták másnapra a mannát, és ennek ellenére nem lett kukacos és nem бүdösödött meg. Érdekes, hogy a nyugalom napját már ekkor bevezették és gyakorolták, még mielőtt ezt parancsba foglalta volna Isten.

A mannából sütöttek vagy főztek és másnapra is hagytak belőle.

Félre is tették másnapra Mózes parancsa szerint, és nem бүdösödött meg, féreg sem volt benne.

Akkor ezt mondta Mózes: Egyétek meg ezt ma, mert ma az ÚR szombatja van. Ma nem találtok mannát a mezőn.

Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van. Akkor nem lesz.

Mégis voltak olyanok, akik a hetedik napon is kimentek a nép közül, hogy szedjenek, de nem találtak.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig nem akarjátok még megtartani parancsolataimat és törvényeimet?

Láthatjátok, hogy az ÚR adta nektek a szombat napját. Ezért ad ő a hatodik napon két napra való élelmet. Maradjon mindenki otthon a hetedik napon, senki se mozduljon ki a helyéről!

A hetedik nap a nyugalom napja volt, és itt szó szerint az áll, hogy mindenki maradjon az ágyában ezen a napon. A mi elképzelésünk szerint ugye, a hetedik nap a szent nap, amikor templomba megyünk, és ott Istent dicsőítjük. Valójában a szombat nem igazán dicsőítő nap volt, hanem pihenőnap, amikor a testünk lehetőséget kaphat a pihenésre, felépülésre.

Ezért pihent a nép a hetedik napon.

Izráel háza mannának nevezte el azt. Olyan fehér volt, mint a koriander-mag, íze pedig olyan, mint a mézeskalácsé.

Mózes azt mondta, hogy ezt a parancsot adta az ÚR: Egy teljes ómernyit őrizzetek meg belőle a jövőendő nemzedékeknek, hogy lássák: milyen kenyérrrel tápláltalak benneteket a pusztában, amikor kihoztalak benneteket Egyiptomból.

Áronnak pedig azt mondta Mózes, hogy vegyen egy edényt, tegyen bele egy teljes ómernyi manná, és helyezze el az ÚR színe előtt, hogy megőriztessék a jövőendő nemzedékeknek.

Oda is helyezte azt Áron megőrzésre a bizonyosság ládája elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Izráel fiai negyven évig ették a manná, míg csak lakott földre nem értek. Mannát ettek mindaddig, amíg el nem érték Kánaán földjének a határát. - Az ómer pedig az éfának a tizedrésze.

Nem tudjuk, hogy mennyi volt egy ómer, és az éfát sem ismerjük.

Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az ÚR parancsa szerint. Táborot ütöttek Refidímben, de nem volt ivóvíze a népnek.

A nép ismét perbe szállt Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért szálltok perbe velem? Miért kísértitek az URat?

A nép zúgolódását Mózes Isten kísértésnek nevezi. Az Új testamentumban figyelmeztetést olvashatunk arról, hogy az izraeliek azért buktak el a pusztában, mert kísértették Istent.

De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal ölj meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?! Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!

Mózesnek egyáltalán nem volt könnyű feladata vezetőként.

De az ÚR így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezébe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj!

Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hórebén. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt.

Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Közöttünk van-e az ÚR vagy sem?

Isten megígérte, hogy minden szükségletünket betölti az Ő gazdagsága és dicsősége szerint. Ha kivezette őket, akkor biztosan gondoskodni is fog róluk, de ők először éhség miatt, aztán szomjúság miatt kezdtek panaszkodni. Mindkettő alapvető szükséglet, főleg a pusztaság közepén.

Fontos megjegyezzük, hogy annak ellenére, hogy Mózes haragudott az emberekre, nincs semmiféle utalás sem arra, hogy Isten is haragudott volna rájuk, mert a szükségleteik természetesek voltak. Persze a vádaskodásaik helytelenek voltak, de Isten elfogadta a természetes szükségleteiket és nem neheztelt rájuk úgy, mint Mózes.

Isten azt mondja Mózesnek, hogy fogja a botját, üssön a sziklára és víz fog fakadni belőle. Az Újszövetségben olvashatjuk, hogy ezek mind jelképek voltak. Ez nem jelenti azt, hogy mitológiát olvasunk, mert ezek történelmi tények, de minden elemnek megvan a maga szimbólikus megfelelője.

Pál szerint a szikla, amire ráütött, Krisztus volt.

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Ez a Szent Sátor ünnepe volt, amelynek során Isten megtartó erejét ünnepelték, amellyel atyáikat megtartotta a negyven éves pusztai vándorlás során. E megtartás része volt a sziklából történt vízfakasztás is.

A Szent Sátor ünnepe alatt a papok lementek a silói medencéhez a vizeskorsókkal, megtöltötték azokat, majd feljöttek a Templom-hegyi lépcsőkhöz, ahol zsidók százezrei gyűltek össze és énekeltek. A papok a nép szeme láttára kiöntötték a korsókból vizet, hogy emlékeztessék őket, hogy Isten az atyáiknak a sziklából fakasztott vizet a pusztában.

Jézus a páska ünnepet saját magára alkalmazta, és azt mondta, hogy ez a kenyér az én testem, amely értetek töretik meg, ez a pohár az én vérem, amely kiontatik a bűnök bocsánatára. Itt a Szent Sátor ünnepén, az utolsó napon már nem mentek le a medencéhez, hogy vizet hozzanak és kiöntsék az emberek előtt, mert ez azt jelképezte, hogy már bejutottak az Igéret földjére és nincs szükség tovább arra, hogy Isten a sziklából fakasszon nekik vizet. Ezen a napon Jézus a Templom-hegyen állva elkiáltotta magát: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!*

Aki hisz én bennem, ahog az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

Pál tehát azt mondja, hogy Jézus a szikla, Akiből az élő víz folyik. Azon a földön a víz nagyon nagy becsben van, az emberek majdnem állandóan szomjaztak akkoriban, és így sokkal nagyobb jelentősége van e gondolatnak, hogy Krisztus az élő víz, mint nekünk, akik csak a csapot kell megengedjük, hogy csillapíthassuk szomjunkt.

Krisztus tehát számunkra is az a szikla, amelyből a mi életünk vize is folyik. Ezért, amikor később az emberek ismét szomjúságukkal jöttek Mózeshez, Mózes haragosan mondta Istennek, hogy „nem bírom már, hogy az emberek ismét panaszkodnak”, akkor Isten azt mondta neki, hogy menj, és szólj a sziklához, és víz fog fakadni belőle”.

Mózes kiment az emberek elé haragosan, és azt mondta, hogy „ismét rá kell üssek erre a sziklára, hogy vizet adjak nektek” és rácsapott a sziklára a botjával, és víz fakadt belőle. De Isten magához hívta Mózeset és azt mondta neki: „Mózes, ez egy hatalmas hiba volt. Azt mondtam, hogy beszélj a sziklához, és te engedetlen voltál, és nem képviseltél megfelelően az emberek előtt. Ezért nem mehetsz be az Igéret földjére.”

Miért? Mert megtört a jelkép. A sziklára ütve víz fakad, Jézusra ütöttek és élet fakadt belőle számunkra. De ha már egyszer ráütöttek a sziklára, akkor nincs arra szükség, hogy ismét ráüssenek, mert Krisztus egyszer halt meg. Mi tehát már nem kell ráüssünk a sziklára, hogy vizet kapjunk, csak hit által kell kérjük azt, beszélünk kell a szilához és víz fog fakadni belőle.

Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben.

Amálék Ézsau unokája volt, aki az ő testi vágyból született magja volt. Ezért a Szentírásban Amálék mindig a testi magot, a testi életet, a testi vágyat jelképezi. Van lelki leszármazott és testi leszármazott, van a lényemnek lelki oldala, és van testi oldala is. Ezek ketten mindig harcban állnak egymással, és Isten minden gyermeke tudja, hogy mit jelent a testével harcban állni.

Amálék a testet jelképezi tehát, és itt Isten gyermekei, a lelki mag jön, hogy elfoglalja a földet, de a test az első, amely azonnal meg akarja állítani, hogy megkapják azt, amit Isten nekik ígért. A test az egyik legnagyobb akadály abban, hogy Isten teljes ígését megkaphassuk az életünk során. A test mindig harcol a lélek ellen, és Isten áldásainak útjában áll.

*Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz.
Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére.*

A Lélek magvai birtokba akarják venni a földet és a test meg akarja állítani őket abban, hogy birtokba vehessék azt, amit Isten nekik ígért. A mi életünkben is Isten ígéreteinek birtokbavétele előtt tornyosuló legnagyobb akadály a testünk, amely mindig a lélek ellen küzd.

És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb.

De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig.

Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel.

Józsué görögül Jézus, azaz Jehova a szabadulás.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben

Mózes már ebben az időben leírta a történeteket, és később összeállította és megírta az Ószövetség első öt könyvét.

Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékéit is eltörlöm az ég alól!

Találkoztatok-e amálékiakkal mostanában? Isten kiírtotta őket úgy, ahogy megmondta.

Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”.

És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre.

Emlékeztek, hogy később Isten egy olyan parancsolatot adott, amelyet sokan nehezen tudnak megérteni, és ezért sok kritikus vádolta a Bibliát és Istent is. Amikor Saul volt Izrael királya, Isten azt a parancsolat adta neki Sámuelen keresztül, hogy menjen, és írta ki az amálékiakat. Azt mondta, hogy még egy állatot se hagyjanak életben közülük, sem pedig férfiakat, nőket vagy gyerekeket.

Amikor viszont megértjük, hogy az amálékiak a testet jelképezik, akkor be kell lássuk, hogy a testünkkel nem köthetünk semmiféle kompromisszumot. Isten a testedre egyetlen megoldást adott: feszítsd meg a Lélek által!

Saul nem hajtotta végre Isten parancsát teljesen és Isten megharagudott rá és azt mondta: „Mivel megtagadtad Isten uralmát saját magadra nézve és nem engedelmeskedtél neki, ezért Isten elveszi tőled a királyságot”, és ennek következtében megfosztotta Sault a trónjától.

Később Izrael történetében találkozunk egy emberrel, aki amáléki létére majdnem kiírtotta Isten gyermekeit, mivel Saul nem engedelmeskedett Istennek, és nem írtotta ki őket. Eszter volt a királynő, és az ő nagybátyja Mordokaj megtagadta a gonosz Hámánnak történő engedelmességet, aki erre annyira felbőszült, hogy elment a királyhoz és aláíratott egy rendeletet, amelynek értelmében a királyság minden zsidóját ki kell írtani egy bizonyos napon. Hámán amáléki volt, és mivel Saul nem pusztította el teljesen a testet, az visszavágott, és majdnem kiírtotta Isten népét.

Istennek nincs reformprogramja, hanem az egyetlen megoldása a testtel kapcsolatban: feszítsd meg! Hiába próbálsz kényeztetni a testedet, életben tartani a legjobb részét, és azt mondani, hogy azt a részt Istennek adod, akárcsak Saul. Ő azt mondta, hogy azért tartotta meg a jó részt, hogy az Úrnak áldozza, de az Úr azt válaszolta, hogy „jobb engedelmessé válni, mint áldozatot hozni.”

Jetró, Midján papja, Mózes apósa meghallotta

Az eredeti héber szó szerint Jetró lehetett az apósa, de ugyanezzel a névvel lehetett a sógora is. A lényeg az, hogy Midján papja volt.

Jetró, Midján papja, Mózes apósa meghallotta mindazt, amit Isten tett Mózesrel és népével, Izráellel: hogy hogyan hozta ki az ÚR Egyiptomból Izráelt.

Fogta tehát Jetró, Mózes apósa, Cippórát, Mózes feleségét, akit az hazaküldött, meg a két fiát.

Emlékezz, hogy amikor Isten először hívta Mózeset, hogy hozza ki Izrael gyermekeit Egyiptomból, és Mózes útból Egyiptom felé találkozott Istennel, aki majdnem megölte őt, és Cipóra, aki tudta, hogy mi történik, gyorsan körülmélt a fiúkat és véren szerzett vőlegénynek mondta Mózeset. Mózes ekkor valószínű, hogy visszaküldte Cipórát az apjához, és így ő és fiai nem voltak vele Egyiptomban.

Ezek közül az egyiket Gérsómnak nevezte el, mert ezt mondta: Jövevény voltam idegen földön.

A másikat Elíézernek nevezte, mert úgymond: atyám Istene segítségemre volt, és megmentett a fáraó fegyverétől.

Elment tehát Jetró, Mózes apósa, annak fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, az Isten hegyéhez, ahol az táborozott.

Előre megüzente Mózesnek: Én, Jetró, az apósod megyek hozzád a feleségeddel és két fiával.

Ekkor Mózes kiment az apósa elé, leborult előtte, megcsókolta, és békességet kívánva egymásnak bementek a sátorba.

Mózes elbeszélte apósának mindazt, amit az ÚR a fáraóval és Egyiptommal cselekedett Izráelért; mindazt a sok gyötrelmet is, ami útközben érte őket, de azt is, hogyan mentette meg őket az ÚR.

És örült Jetró, hogy annyi jót cselekedett az ÚR Izráellel, amikor megmentette őket az egyiptomiak kezéből.

Azután így szólt Jetró: Áldott az ÚR, aki megmentett benneteket az egyiptomiak és a fáraó kezéből, aki megmentette a népet Egyiptom hatalmából!

Most már tudom, hogy nagyobb az ÚR minden istennél, és azért történt mindaz velük, mert dölőföcsök voltak.

Mózes apósa, Jetró azután égőáldozatot és véresáldozatot vitt Istennek.

Jetró pap volt, de nem izraeli, és ennek ellenére oltárt épített és Istennek áldozott. Látható, hogy az izraeliek kívül mások is ismerték, és tisztelték Istent abban az időben.

Aron pedig és Izrael vénei bementek Mózes apósához, hogy együtt egyenek vele Isten színe előtt.

Másnap Mózes leült, hogy bíraskodják a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig.

Az emberek minden apró-cseprő dolgaikkal Mózeshez jöttek, hogy tegyen köztük igazságot.

Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia?

Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent.

Mert ha valamilyen ügyük van, hozzám jönnek, és én igazságot teszek ember és embertársa között, és tudtul adom nekik az Isten rendelkezéseit és utasításait.

Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot.

Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni.

Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé!

Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük.

De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött.

Jetró figyelmezteti Mózeset, hogy ezzel a sok munkával teljesen kifárasztja magát és a népet is. Inkább válasszon ki embereket a bíraskodásra, akiket ő megtanít Isten rendeleteire, és ők lesznek a végrehajtók. Amivel pedig ők nem bírtak, ott Mózes lett a legfelsőbb bíróság, és ezeket megoldotta.

Gyakran megtörténik, hogy amikor Mózeshez hasonló erőskezű vezető van valahol, akkor ellepi őt a munka, és még olyan ügyekkel is kell foglalkozzon, amely nem a vezetés dolga lenne. Végül annyi apró, lényegtelen ügygel kezd foglalkozni, hogy a fontos ügyekre már nem is jut ideje.

Az életben fontossági sorrendet kell felállítani, meg kell határozzuk a legfontosabb dolgokat, mert könnyen elcsúszhatunk a lényegtelen dolgok felé, és nem jut erőnk és időnk a fontos dolgokra. A Sátán szereti elfárasztani, lestrapálni az embereket olyan apróságokban, amelyek végül semmit sem számítanak.

Én szeretek gépeket szerelni, de Murphy törvénye szerint, ami elromolhat az el is romlik. Néha úgy gondolom, hogy ezt a csavart csak egy kicsit jobban meghúzom, hogy jó legyen, de ezzel elrontom az anyát. Aztán ne is beszéljünk arról, hogy mennyi időbe kerül, amíg valahogy ezt az anyát kibányászom a motorból. Másfél órával később még mindig ott vagyok, csak azért, mert azt az egy csavart egy kicsit jobban meg akartam húzni! Mennyi elpazarolt idő! Fontossági sorrendre van szükség ahhoz, hogy ne pazaroljunk el az időnkkel azzal, amit valaki más sokkal könnyebben meg tudott volna oldani.

A korai egyházban is ezzel kellett szembenézzenek. Minden döntést az apostolok kellett meghozzanak. A gyülekezetnek volt egy segélyprogramja, és a görög kultúrát követő özvegyek úgy érezték, hogy a zsidó özvegyek többet kapnak, mint ők. Ezért panasszal fordultak az apostolok felé, és ekkor az apostolok elhatározták, hogy kijelölnek olyan istenfélő embereket, akik ezekkel az ügyekkel foglalkozni tudnak, mert „nem jó, ha Isten dolgai helyett asztalterítéssel foglalkoznak.”

Milyen sok lelkipásztornak kell ma is „asztalterítéssel” foglalkozni ahelyett, hogy Isten munkájával foglalatoskodhatna. Olyan elvárásokat támasztanak velük szemben, amelyek teljesítése nem lenne az ő dolguk. Ha egy kis gyülekezet fiatal lelkipásztora vagy akkor tudod csak meg igazán, hogy mi mindent tudnak kérni az emberek tőled.

Gyakran megtörtént, hogy olyan sok apró ügyet kellett intézzek az embereknek, hogy nem volt időm Isten Igéjére és az imádkozásra, és ezért az emberek szenvedtek.

El tudjátok képzelni, hogy amikor nagy gyülekezetről van szó, milyen nagyok az elvárások. Sokszor betelefonálnak emberek és azt mondják, hogy csak Chuck-al akarnak beszélni, senki mással, mert nézték a műsorát, és ha ő eljön, akkor még megtérhet az ember a halála előtt. Hasonló hívások jönnek százával, és ha mindegyikhez ki akarsz menni, akkor nem lenne időd Isten Igéjére és az imádságra.

Ilyenkor csak azt lehet csinálni, amire Isten elhívott, ami a legfontosabb. Krisztus testén belül Isten az embereket különböző szolgálatokra hívta el, és vannak olyanok, akiket tanácsadásra kent fel, másokat a segítség szolgálatára, vagy a kormányzás szolgálatára, és áldott az a gyülekezet, amelyen belül megvannak a különböző elhívások, hogy ne egyetlen emberre zúduljon az a sok elvárás.

Mózes apósa megoldást kínált neki, hogy jusson ideje Istenre is. Nagyon érdekes számomra, hogy milyen elvárásokat támasztottak az emberekkel szemben: istenfélők, hűségesekek, akik gyűlölik a megvesztegetést. Ha ilyen emberekre teszel szert, akkor majdnem akármivel megbízhatod őket.

Vannak olyan emberek, egyes pásztorok, akik egyáltalán nem veszik számításba Istent, és nem jut eszükbe, hogy egy nap Isten előtt kell majd elszámoljanak mindennel. Isten Igéjének tanítójaként igen kényes helyzetben vagyunk, mert egy nap el kell majd számoljunk Isten előtt. Ezért tartom magam a lehető legjobban Isten Igéjéhez. Amikor a Biblia valamiről beszél, akkor én is beszélek, és amikor hallgat, akkor én is megpróbálok csendben maradni.

Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedet, mert veled együtt hordozzák.

Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére.

Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki.

Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép elöljáróivá tette őket ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött.

Ezek tettek igazságot a nép között minden időben. A nehéz ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb dologban ők tettek igazságot.

Azután Mózes elbocsátotta apósát, az pedig elment a maga földjére.

Minden bizonnyal Mózes felesége és gyermekei Mózessel maradtak, amikor az apósa hazatért.

53 perc